

הכל החל במה שמכונה "תיסמונת ברוק שילדס". עולם האופנה היה צמא

מתה אופנת הבלונדרית עם העיניים הכחולות. מתה אופנת הילדות המחר פשוט לנשים קטנות וחושניות, כך נכתב השבוע במאמר ענק על כיווני האופנה העולמיים במגזין טיים. העולם מחפש את הנשים

עט לחלוטין. מה מגרה בילדה בת 10 המשרתת מיניות של בחורה בת 20? ילדות בגיל הזה משרות תום וחוסר-איר נים. יש גברים שמסכיבות אלה או אחרות מתקשים ביצירת קשר עם אשה. אלה יהיו בדרך

לצילומים. זה גרם לה להיסגר ולפתח התנהגות ריבאונדית. בסוף היא הגיעה לטיפול פסיכולוגי. בתל אביב עוד לא שמעו על כך שאופנת צילומי הילדות חולפת מן העולם. להיפך, התעשייה פורחת.

סמי בן-גד, צלם אופנה ותיק וידוע: "מתקשרות אלי אמהות בלי סוף. התסריט קבוע. הן תמיד מספרות שיש להן בת יוצאת-ידופן בהופעתה החיצונית. הן תמיד מסבירות, מייד בתחילת השיחה, כי הרעיון לפנות אלי אינו שלהן, שפשוט כל הזמן מציעים להן לעשות משהו עם יופיה של הילדה. הן רק מבקשות שאראה אותה ואשפוט לבד."

בהתחלה, כשרק החלה בעולם אופנת ברוק שילדס, גם אני ניסיתי לצלם ילדות צעירות. מהר מאוד ירדתי מזה. הבנתי שהילדות לא באות מרצונן. תמיד עומרת מאחורי איזו אמה מתסכלת, שלא הצליחה להגשים בעצמה שאיפת-זוהר והיא מנסה להפוך את בתה לזוהרת.

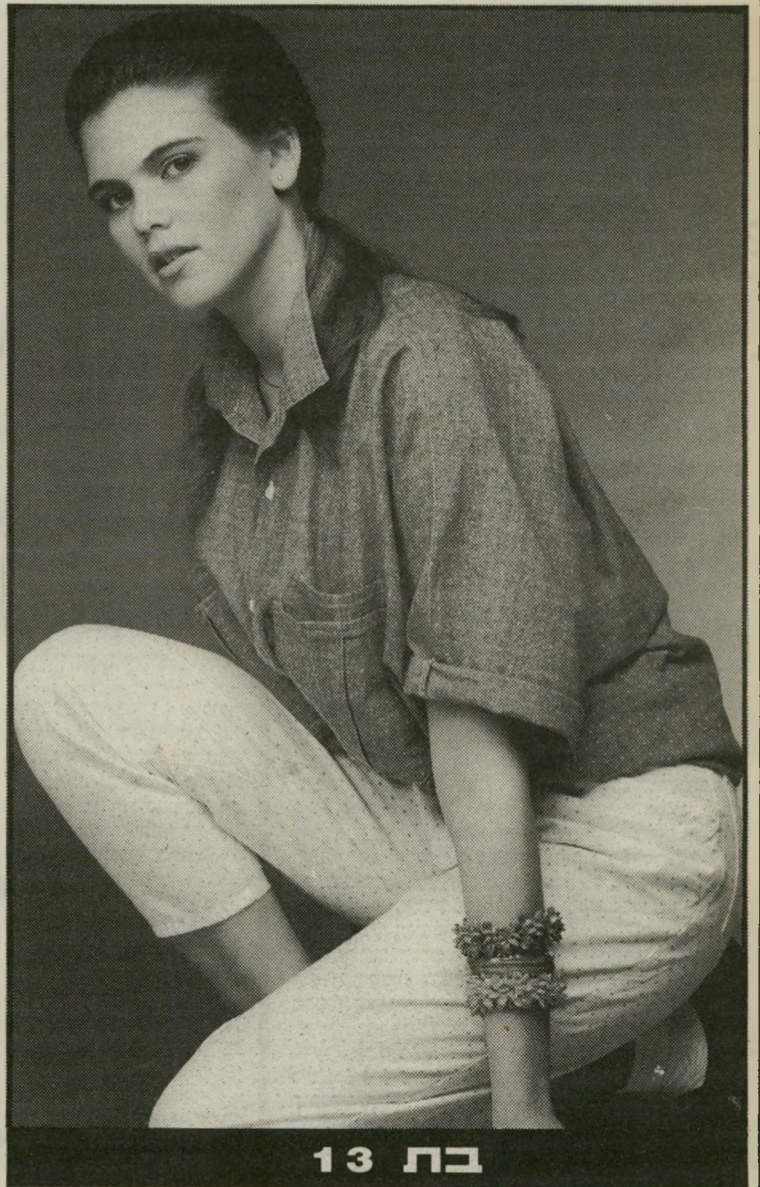
"התחלתי להבין שלילדות נגרם נזק. מייצלים ילדים לתמונות פירסומת למוצרי ילדים. זה מקובל עלי. אבל לקחת ילדה בת 12 ולנסות להפוך אותה לאשה בשלה בת 20 — זה לא נראה לי. ילדה כזו צריכה להיות בבית-ספר, להיות כמו שאר הילדים. אם היא

זוהי שיחת-טלפון שניהלתי עם פרוספר. כרי לא להחשד בחוקרת, לא ניסיתי לחקור אותו יותר מדי. לא היה צורך. פרוספר מצלם הכל. רק תשלם. כמוהו עשרות צלמים בעלי תנויות. הצלמים היות-ידיועים מתעסקים עם אופנת הילדות פחות ופחות. לא רוצים להתלכלך. הרבה מדי שאלות הופנו אל אנשי אופנה בעת האחרונה, כדי לנסות ולהבין ה"אין בכך טעם לפגם. אנחנו לא מצלמים בכ"ל ילדות, משיב מיידית צביקי עשת, מבדלי מולה סנטר. סטודיו לצילומי-אופנה מהיותר פופולריים בין הילדות.

"הבת שלי בת ה-13 חזרה הביתה וביקשה להצטלם לתיק-עבודתה כמו חברתה. היא רד"ג ישה שזה חייב להיות כמולה סנטר ונימקה זאת בכך שאם מצלמים אצלם קיים סיכוי גבוה להתפרסם." מספר אלי יפה, אב שאינו מבין מה צנח עליו.

במולה סנטר לא מאשרים: "אנחנו מנהלים אך ורק קורסי-הדרכה לנשים מגיל 15. מלמד דים איפור, אופנה וטיפוח. אנחנו מלמדים נשים להיות נשים. תפתחי עיתון ותראי מה זה הקורסים שלנו, מוסיף צביקי עשת, ובכך מסיים בעצבנות את השיחה.

קשר של שתיקה. מישוה אולי מבין שזה לא כלי-כך בסדר. לדעתני, נגרם נזק נפשי רב לילדה שגורמים לה להיאיות כמו אשה עם

בת 13

שרית רום

תרצה לרגמן על דעת עצמה, היא תוכל לעשות זאת בגיל מבוגר יותר, בסביבות גיל 17-16."

מכה של הזוהר

בביזנס, כמו בכינס, צריך להרוויח. לא חשוב מה המחיר. לא חשוב אם מישוה נפגע בדרך. צריך להרוויח. בכל רחבי הארץ החלו צלמים, בעלי חנויות-צילום, לתפוס את העניין ולהפכו לעסק כלכלי מכניס ביותר. מגיעה האם עם הבת לפתח תמונות מיש"פחתיות. הצלם וזיודעהו, שבמיקרה זה הוא גם בעלי-החנות, מתחיל לפתח שיחה עם האם על היופי של בתה. אין כמעט אם אחת בישר אל שלא תתמוסס לשמע המחמאות. מכאן ועד גמר העיסקה קצרה מאוד הדרך. הצלם מבטיח לעשות לילדה תיקי-עבודות, שאותו יראג להפיץ בין העיתונים ומארגני תצוגות-האופנה. יש שמכתיבים כי ייצרו קשר עם צלם-אופנה ידוע, שאיתו הם, ככ"יכול, נמצאים בקשר קבוע. באיזורים המרוחקים

כל המניירות הסכסיות של אשה בשלה. יש כזה משהו פרברטי, כך תופס סמי בן-גד את העניין. "מאחורי כל ילדה כזאת תמיד-תמיד נמצאת אמה, וזו הסכנה. בסופו של דבר מי שמחליט זאת האם."

מילחמה בג'ונגל

עבודת הדוגמנות היא עבודה קשה ומפרכת. לא זה בלבד שצריך תמיד להיראות במיטב, צריך לעבוד קשה, שעות ארוכות, לפעמים בתנאי מזג-אוויר השונים לחלוטין מהבגד שאותו נדרשים לצלם. בג'ונגל, שבו נמדדים ההישגים אך ורק לפי מראה חיצוני, המילחמה היא אכזרית. "גיל 10-12 הוא גיל בעייתי במיוחד. הילדים היום חשופים לפיתויים, שההורים אינם יודעים איך להתמודד איתם," אומרת קארין רונסקי, דוגמנית ותיקה, המלמדת בבית-ספר לדוגמנות. "בעיקרון אני נגד דוגמנות-ילדים במסלול. בדוגמנות-צילום אני עוד מוכנה לקבל את המצב. כשאני רואה אם הסוכנות את

גירסה אחת טוענת שהאימהות אשמות. מנסות להגשים עם הבנות את כל החלומות שאותם לא הגשימו. גירסה שנייה מדברת על לחץ חברתי בבתי-הספר. ילדות בנות 11 כבר לא יכולות להרשות לעצמן שלא להצטלם כדוגמניות. כך או כך, תעשיית צילומי-הקטניות פורחת

הבשלות, המבוגרות יותר. נשים ברחבי העולם מחפשות להזדהות עם הדוגמנית המציגה את הבגד, ולא לחזור הביתה בתחושה המתסכלת שהבגד יפה רק על הדוגמנית המציגה אותו, במיוחד אם היא בחורה בגיל העשרה. ביפאן החלו לרגמן נשים יפאניות. בעולם יש פריחה לדוגמניות שחורות-יעור ומולאטיות. הכל החל במה שמכונה היום "תיסמונת ברוק שילדס". היא החלה לרגמן בגיל צעיר ביותר. עולם האופנה היה צמא לגימיק חדש, והוא נמצא בילדות בנות 10-11. עד להופעתה של ברוק שילדס דיגמנו ילדים אופנה של ילדים. לפתע החלו לצוץ עשרות פעמי-אלף טאל קטנות בחיך מפתח ובגוף מעורטל כמי

כלל גברים שיימשכו לדמות אם או לילדה קטנה. איתן הם לא צריכים להתמודד נפשית. עולם האופנה של מאחורי הקלעים הינו ברובו עולם של גברים. ייתכן והיתה פה הש"לכה של ציפיותיהן הפרטיות, ולראייה, אופנת הלוליטות חלפה מהעולם די מהר. נשים לא יכלו ליצור עימה הזדהות. מסבירה אופ"רה טמיר, פסיכולוגית של ילדים. בין המטופלים שלה נמצאת ילדה בת 13. היא צולמה כמה פעמים בעיתוני-אופנה. אמה לקחה אותה לצלם תל-אביבי, הידוע כמגלה כישרונות צעירים. בזכות פירסומה היא הפכה מקובלת בחברה ובמהרה החלה להשתמש בי פירסומה בחיי היומיום. זמן קצר לאחר מכן התגלתה ילדה אחרת. היא לא הוזמנה יותר

קים מתל-אביב, שבהם נתפסת העיר הגדולה כמכה של הזוהר, נשמעים הדברים מבטיחים ביותר. "שלום, זה סטודיו פרוספר?" "כן." "כן, הופנית עליידי גישה של חברה. היא אמרה שאתה מצלם ילדות לדוגמנות, מכין להן תיקי-עבודות ודואג לפרסם את הילדה." "כן, בת כמה הילדה?" "11, היא יפה בצורה בלתי-רגילה. אני לא הייתי פונה, אבל כולם לוחצים עלי." "אני יכול לקבוע לך פגישה לצילומים. התשלום עליך. זה עולה כמה מאות שקלים. אני בקשר עם צלם-אופנה ידוע. הוא סומך עלי. יצאו ממני כבר כמה דוגמניות ידועות."

בתה בת ה-10 כלילה להופיע בתצוגת-אופנה, לפני קהל של מאות אנשים, אני כועסת על האם מאוד. ברור כלל אלה הן אמהות מתוסכלות שחלומן הגדול היה להתפרסם ולא הצ"ליוו בכך. לפעמים ההורים רואים בכך פוטנציאל להרוויח כסף. משום מה נראה להם שניתן להרוויח הרבה כסף. אין זה כך. ילדים מקבי לים, בדרך כלל, בגדים או סכום פועט. מים אותי מאוד שוורים מלמדים ילדים לשים את עיקר הרגש על החיצונית שלהם. הילדים לומדים להשתמש בחיצוניתם ככלי העיקרי למגיעים עם החברה הקרובה. כעבור כמה שנים משתנה הילדה, היא כבר לא יפה יותר כפי שהיתה, היא משמינה.